

Andrej Ivanuša

Oblačni mož

(Zgodba iz knjige NA ROBU SVETA, Andrej Ivanuša, PRO-ANDY, 2016)

Zasliševalec se je srepo zazrl v zaslišanca. Videti je bilo, da mu ni nič jasno. Odpiral in zapiral je usta kakor riba na suhem. V roki je vrtel kemični svinčnik in vsakih nekaj obratov kliknil z njim.

Ko se je klikanje ustavilo, je skočil s stola in zakričal:

»Mater vam vidim! A vam ni jasno, da ste s tem ogrozili letalo in potnike v njem. Zaradi vaših neumnih halucinacij ste skoraj povzročili letalsko nesrečo. Kaj vam ni zadosti, da neumni kopiloti delajo samomor z zaletavanjem v Alpe. Vi, pa s svojimi sanjami ...«

Zaslišanec je počakal, da je policist zastal in plaho rekel:

»Res sem ga videl. To niso bile halucinacije ...«

Zasliševalec je obstal in tiho rekel:

»Da niste nič več pisnili! Počakajte tukaj na zapisnik!« Nato se je zasukal na petah in odvihral skozi vrata, ki jih je trdo zaloputnil za seboj. Stopil je v sosednji prostor, kjer sta bila še dva policista, ki sta opazovala zaslišanje skozi enostransko prozorno steklo.

»Frenk, ne bi si smel privoščiti takšnega izpada,« je dejal suhec, ki je stal ob oknu.

»Hudiča! Saj vem! Ampak tale bedak je ogrozil vse po vrsti. Zamisli si, kaj bodo napisali novinarji, ko jim bo pripovedoval štorijo. Ti bodo vse pograbili za suho zlato. Ker jih sploh ne zanima, da imajo opravka z norcem,« je dejal Franci, ki so ga kolegi klicali Frenk.

»Mogoče pa ni norec!« je rekel suhec.

»Kaj praviš, Tine?« je Frenk pogoltnil slino. »A mu ti verjameš!? Se je tebi tudi pripeljalo?«

Tine je zakašljal in se obrnil k mlademu kolegu, ki je stal v kotu sobe:

»Žane, daj, pokaži mu fotografijo, ki jo je posnel tisti Italijan, Rosseta, ali kako se že piše!«

Žan je mapo, ki je ležala na mizi, zasukal proti Frenku in jo odprl. Frenk je znova zazijal kot riba na suhem.

»Kaj je zdaj to?« je znova zarohnel. »A se vidva delata norca iz mene? Vama ni jasno, kaj je na sliki. Čisto navadna oblačna formacija, ki ima povsem slučajno obliko človeške postave!«

»Tole so videli skoraj vsi potniki. Oni, tvoj ...« in pokazal je s kazalcem skozi okno, »No, Andrej Ivanuša, je bil samo prvi, ki ga je opazil.«

»Pa kaj se gresta? Ali ni dovolj, da imamo tule na Brniku Lufthansino letalo, ki je skoraj odšlo v maloro zaradi prividov? Zdaj pa sanjata še o tem ... eee ... oblačnem možu!«

Žan je potrkal po mizi. Moža sta se obrnila k njemu. Plaho je rekel:

»Saj je še več fotografij. Pa tudi Rosseta je potrdil, da je, tale, no, oblačni mož, pomahal potnikom v letalu.«

»Pomahal?!« je zabodeno ponovil Frenk. Bal se je, da je vse skupaj narobe razumel. Ta zadeva mu je po svoje presedala in vse skupaj se mu je zdela velikanska zmeda.

»Pokaži!« je suho rekel Žanu. Ta je obrnil list v mapi in pokazal naslednjo fotografijo.

»Madonca! A sta zdaj resna?« je zaklel Frenk. »Pa kaj vama je? Spet ista oblačna formacija, ki je pač videti kot človeška postava.«

»Ja, problem je v tem, da vsi potniki trdijo isto. Ko jih je ta, tvoj Andrej, s klicanjem opozoril nanj, so vsi skočili na levo stran letala. Vsi pričajo, da jim je oblaček pomahal in potem stekel naprej,« je suho pojasnil Tine.

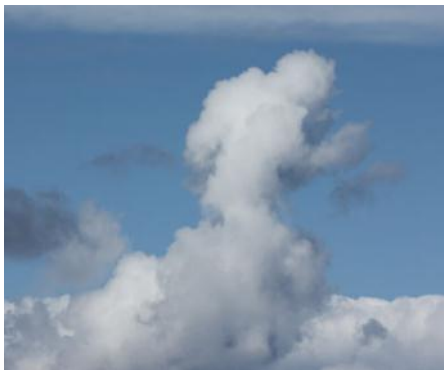
Frenk je počasi pogladil svojo plešasto glavo in pričel nejeverno odkimavati. Tine je pokimal in nadaljeval:

»Njihove zgodbe se pokrivajo s tole. Andrej trdi, da ga je zagledal že v daljavi, ko je preskakoval čez oblake in se kar hitro bližal letalu. Ko je zagledal letalo, je pričel teči ob njem in mahal.«

»Potem pa so vsi skočili ne eno stran letala in ga spravili iz ravnotežja,« je dodal Žan.

»Saj vem!« se je zadržal Frenk. »Ampak to mi nič ne pomaga. Ali naj na tiskovni konferenci začnem razlagati o oblačnem tekaču na dolge proge čez oblake? Pa saj bodo mislili, da se mi je popolnoma zmešalo.«

»To niti ni največji problem,« je rekel Tine. »Problem bo, ko bodo vsi začeli razlagati novinarjem, kaj je bilo. A si moreš misliti vse te senzacionalne napise v domačih in tujih časopisih?«

Frenk je skrnil obraz v dlani in se podrgnil po licu. Premor je izkoristil Žan in obrnil naslednji list v mapi.

Rekel je:

»No, tole je pa še zadnja slika, ko oblačni mož teče naprej.«

Tine se je zahahljal:

»Tako hiti, da se kar oblaki za njim!«

V tistem trenutku so se odprla vrata. Skoznje sta stopila dva moža in vsi trije policisti so skoraj enoglasno pozdravili:

»D... dan, šefe!«

»Dan,« je pokimal šef Damir. »Tole je Peter iz posebnega oddelka za ... kaj že?« Obrnil se je k gostu.

Ta je suho rekel:

»Saj ni pomembno. Te slike bom zaplenil ... in, fantje, razrešeni ste vseh svojih dolžnosti na tem primeru.«

Vse je strogo pogledal, da so morali prikimati.

Peter je nadaljeval:

»Evo, bodite tako dobri pa mi skličite vse potnike v vašo sejno sobo, da se malo pomenim z njimi. Tega sranja pač ne bodo razlagali prekletim novinarjem. Navaden termični komulunimbus pač ne more biti vzrok za incident na letalu. Tale tukaj,« pokazal je s prstom skozi okno, »pa bo grešni kozel za vse skupaj. In ... o tem ne veste ničesar, incidenta z letalom ni bilo, današnji dan ne obstaja! Je to jasno?«

»Jasno!« so pritrdili vsi, s šefom na čelu.

»Prav,« je rekel Peter in odvihral z mapo skozi vrata.

P.S. Jasno, tale zgodba se nikoli ni zgodila.

Andrej Ivanuša

Aequilibrium

(Zgodba iz knjige NA ROBU SVETA, Andrej Ivanuša, PRO-ANDY, 2016)

Opomba: aequilibrium (latinsko) = ravnotežje

Starec ga je hlastno zagrabil za zapestje in pritegnil k sebi.

»Ali te lahko nekaj prosim?« je dejal šepetaje, da ga je bolničar komaj slišal med zavijanjem sirene reševalnega vozila.

Bolničar Marko se je sklonil nadenj. Vedel je, da gospod, ki so ga pobrali z ulice, ker ga je povozil avtomobil, ne bo več dolgo živel. Verjetno mu ne bo usojeno, da ga pripeljejo do urgence.

Rešilec je zapeljal čez grbino na cesti in vozilo se je streslo. Starec se je nakremžil od bolečine in si nato suho obliznil ustnice.

»V mojem žepu je ključ ... od stanovanja ... Stroj ... Nekdo ga mora uravnavati ... Ti, moraš ... namesto menel!«

»Prosim?« je nerazumevajoče dejal Marko. Starec je stisnil prste s presenetljivo močjo, da ga je zbolelo. Najprej jih je hotel razkleniti, a zadržal ga je starčev proseč pogled.

»Vse ti zapustim ... denar, stanovanje, vse!« je čez nekaj trenutkov nadaljeval starec. Marko je opazoval njegove oči, kajti v njih se zrcali človeška duša. Iskal je znamenja norosti ali zmedenosti. A bile so presenetljivo jasne in čiste.

»Samo stroj, tega moraš uravnavati ... ti si pravi za to!« je prepričano dejal ranjenec na reševalnih nosilih. Nenadoma je Marko začutil močan glavobol in vse okrog njega je postalo nekako megleno, zvok oddaljen in čas je pričel teči počasneje. Kot v snu je videl nekakšne ročice in kazalce. Stresel je z glavo in vse je bilo kot prej.

Starec je znova spačil obraz od bolečine in nato s presenetljivo jasnim glasom vprašal:

»Obljubiš, da boš skrbel za Stroj?«

»Obljubim!« je prepričano, vendar napol zasanjano dejal Marko, čeprav mu ni bilo jasno, kje je ta stroj in čemu služi. Premišljeval je, zakaj je moškemu stroj tako pomemben. Vendar je želel ugoditi starcu, ki je umiral.

Čez starčev obraz se je razlilo olajšanje. Nekaj je zamrmral. Marko se je tako globoko sklonil nadenj, da je skoraj prislonil uho na njegove ustnice.

»Ulica s kostanji, tista najstarejša zgrad...« je bilo zadnje, kar je uspel razbrati. Ko je odmaknil lice, je popustil tudi starčev prijem njegove roke.

Marko je segel k njegovim očem in jih zaprl.

»Počivaj v miru, neznanec!«

Nekaj časa je tako sedel ob umrlem. Ko so zavili okrog vogala na ulico proti bolnici, se je predramil iz razmišljanja. Potipal je mrtvečeve hlačnice z zunanje strani žepov. V levem je bil res velik, starinski, kovani ključ.

* * * * *

Ključ je potisnil v ključavnico na prastarih, masivnih, hrastovih vratih hiše. Kot je dejal neznani stavec, je bila najstarejša v vsej ulici v najstarejšem predelu mesta. Dolgo časa jo je iskal, dokler se ni spomnil, da je to edina ulica s kostanjevim drevoredom v mestu.

Plašno se je ozrl gor in dol po ulici. Bila je prazna. Previdno je obrnil ključ. Ni potreboval veliko moči, ključ se je lahkotno obrnil v ključavnici. Vrata so zaškripala. Iz hodnika je zavela soparna trohnoba. Previdno je vstopil.

Na drugi strani hodnika so bila priprta vrata in iz prostora za njimi se je slišalo pridušeno brnenje.

»Dober dan! Je kdo doma?« je glasno zaklical. Zastal je pred vrati in prisluškoval zvokom hiše. Nič. Potisnil je priprta vrata in obstal na pragu.

Stroj je zapolnjeval skoraj ves prostor. Slišalo se je kakor, da diha velika mehanska žival. Mehanski monstrem je žužnjal svojo čudno elektros-tatično pesem.

Stopil je korak naprej, ko so se nenadoma stresla tla pod njim. Prejel se je za podboj.

»Kaj, za vraga se dogaja!« je rekel na glas. Tresenje tal se je povečalo in padel je po tleh.

Stroj je pobesnel. Kazalci so poskočili na rdeča polja. Ročice na njem so se besno vrtele v vse smeri. Odpirale in zapirale so se lopute in odprtine, nekakšni preklopniki so divje ropotali kakor strojnice. Stara hiša se je tresla in ječala.

»Potres!« je končno šinilo skozi njegove možgane.

Počasi se je pričel plaziti do udobnega fotelja, ki je stal pred stikalno ploščo na prednji strani tega velikanskega kupa železa.

Tresenje tal je nenadoma prenehalo.

Vendar je Stroj še naprej divjal in regljal.

Marko je sedel na fotelj. Z rokavom si je obrisal znoj s čela.

»Kaj je to?« se je spraševal in z očmi iskal gumb, da izklopi podivjane- ga mehanskega bika.

A nenadoma se je Stroj umiril in z istim mirnim glasom naprej prepe- val svojo električno pesem.

»Jožef, javi se!« je zahreščal glas iz zvočnika postavljenega na vrh Stro- ja. Sledilo je tiho prasketanje zvočnika.

»Oh, prekleto!« je zamrmral Marko. Naslonil se je nazaj, da se udobno namesti v fotelju in razmisli o vsem. Obe roki je položil na naslonjala sedeža.

»Jožef, dobro, da si spet tam! Zakaj nisi uravnal ta potres? Samo tokrat sem ti še lahko pomagal. Saj veš ...«

»Marko tukaj,« se je opogumil Marko.

»Jožef, kaj se dogaja s teboj? ... Eee ... Kdo? Marko?«

»Marko tukaj,« je še enkrat bleknil Marko in se pri tem počutil prav neumno. »Mogoče bi bilo bolje, če bi pobrisal iz te čudne hiše,« je razmiš- ljal. A nato je čutil, da se je pričel nekako povezovati s Strojem. Skozi roke je zaznal drhtenje naprave. Počasi je mrščavica dosegla njegovo zatilje in priklopil se je.

»Kje je Jožef?« je eksplodiralo vprašanje v njegovi glavi.

Vse se je zavrtelo v divjem vrtincu.

»Mrtev je!« je pomislil in skozi misli so mu šinili dogodki iz zadnjih dni.

»Oh, vidim kaj se je pripetilo ...«

»Tudi jaz!«

»Tudi jaz! Tudi jaz! Tudi jaz! ...« Kakšnih deset moških in ženskih gla- sov je v njegovi zavesti povzročilo divjo kakofonijo. Nekdo je v njegovem umu zaklical:

»Ne vsi naenkrat!«

»Prosim, ne vsi naenkrat!« je preplašeno pomislil Marko. Potihnili so.

Počasi se je v zraku pred njim pojavila meglena glava bradatega starca. Vsaj zdelo se mu je tako.

»Tako mlad si še!« je zašepetala glava v njegovih možganih. »Dobil boš odgovore na vsa vprašanja. Vsekakor si izbran ...«

»Izbran, za kaj sem izbran?«

»Pravzaprav ... Jožef te je izbral, da ga nadomestiš v ... *Aequilibriumu*. Po latinsko je to in v tvojem jeziku pomeni Ravnotežnost,« je dejala glava bradatega starca.

»*Aequilibrium*?« je zašepetal v mislih Marko. »Kaj ...«

»Kaj počnemo? Preprosto, uravnavamo Zemljo. Ustvarjena je bila v Vesoljski delavnici z osjo nagnjeno za 23 in pol stopinje na ekliptiko. Vrti se okrog svoje osi z ekvatorialno obodno hitrostjo 465,12 metra na sekundo. Okrog Sonca potuje 365,24 zemeljskih dni, in tako naprej. Pazimo na potrese, vetrove in še na mnoge druge stvari. Kakorkoli ... kmalu bo pri tebi naslednji potresni sunek. Če ga ne uravnaš, bo močnejši kot prejšnji in mesto bo izginilo v potresu.«

»Kaj naj naredim?« je preplašeno vprašal Marko. Odgovora ni dobil.

Tresenje tal se je znova začelo. Kazalci na Stroju so znova poskočili in releji zaregljali. Marko se je krčevito oprijel naslonjal za roke in nenadoma spoznal, da nekako ve, kaj je potrebno narediti. Videl je ranjenega starca v rešilcu in doumel tiste meglene misli, ko se mu je zazrl v oči.

Ko je uspel z mislimi premikati ročice v stroju tako, da so kazalci zdrseli z rdečih polj, se je tresenje tal umirilo. Globoko je zadihal in skoraj orgazmično zadovoljstvo mu je šinilo skozi telo.

»To je *Aequilibrium*!« je zaslišal glas bradatega starca.

»Mi smo *Aequilibrium*!« so ponovili bolj oddaljeni glasovi.

* * * * *

Kostanji v ulici so jeseni odvrkli listje. Njihove veje je pozimi prekril sneg. Pomladi so znova zacveteli. A Marko je vsako sekundo tega časa sedel na fotelju in uravnaval delovanje Zemlje. Zlil se je s Strojem, ki mu je nudil vse, kar je potreboval.

Marko je zadovoljno mislil:

»Jaz sem *Aequilibrium*!«